

เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๙

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ฟังเทศน์เนาะ วันนี้วันซัดตฤกษ์ วันสงกรานต์ เราอยู่บนโลกใบเดียวกันนะ ร้อน ร้อน เหมือนกัน หนาว หนาวเหมือนกัน เราอยู่บนโลกใบเดียวกัน แต่คนที่เขาทำลาย เขาทำลาย สภาพแวดล้อม เราต้องอยู่ในโลกใบเดียวกันนี้ ถ้าอยู่ในโลกใบเดียวกันนี้ ถ้าใครทำใจของตนให้มีสติมีปัญหา เราจะอยู่โลกนี้โดยที่ไม่เว่าร้อนไปกับเขา แต่ถ้าเรามีความเห็นของเราเอง ถ้าเรามีความเห็นของเรา เราคิดของเรา ทำไมสภาพเป็นอย่างนั้น ทำไมสภาพเป็นอย่างนั้น เราก็ทุกข์ก็ ร้อนของเรา

นี่พูดถึงว่า ถ้ามีธรรมในหัวใจนะ แต่คนมีธรรมในหัวใจ ความรับผิดชอบแตกต่างกัน ความรับผิดชอบ เราต้องรับผิดชอบ เรารับผิดชอบ เราดูแลของเรา เพราะมันเป็นโลกของเรา เป็นโลกของเรา เป็นที่อยู่อาศัยของเรา เราจะดูแลของเรา เราจะทำความดีของเรา ถ้าเราทำความดีของเรา

มีคนเขาถาม ถามว่า เวลาวันปีใหม่ วันที่ ๑ มกราคม เขาสวดมนต์ข้ามปีกัน แต่วัน สงกรานต์ วันปีใหม่ของไทย ทำไมไม่มีการสวดมนต์ข้ามปีละ วันสงกรานต์มันสมควรสวดมนต์ ข้ามปี แต่ทำไมไม่ไปสวดวันปีใหม่ละ

เพราะปีใหม่มันเป็นสากลใช่ไหม เป็นสิ่งที่ว่าเป็นสากล เป็นที่ที่เขาตื่นเต้นกัน แต่วัน สงกรานต์ๆ เป็นเฉพาะท้องถิ่น เป็นเฉพาะท้องถิ่น แต่วันสงกรานต์ วันสงกรานต์วันครอบครัว ถ้า วันครอบครัว ความผูกพัน เราจะอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ เราจะกลับบ้านของเรา เราจะไปเยี่ยมพ่อ เยี่ยมแม่ของเรา พ่อแม่ของเราก็ไปหาปู่ย่าตายายของเรานะ ถ้าวันครอบครัวนะ นี่สังคม ถ้า เวลาครอบครัวเข้มแข็ง โลกนี้มีความสุขทั้งนั้นเลยเพราะครอบครัวเข้มแข็ง ถ้าครอบครัวเข้มแข็ง เรากลับไป มันจะซัดอกซัดใจอย่างไรก็แล้วแต่ เราจะกลับไปหาของเรา เราจะไปคุยกัน เราจะ ปลอบใจกัน เราจะมีน้ำใจต่อกัน ถ้ามีน้ำใจต่อกัน นี่ประเพณีวัฒนธรรมของเรา

เวลารดน้ำดำหัว รดน้ำดำหัวขอพรผู้ใหญ่ของเรา เห็นไหม กตัญญูกตเวทิตะชีวิตนี้ได้มา ได้มาจากพ่อจากแม่ ความเป็นอยู่ พ่อแม่เสียเลี้ยงดูมา พ่อแม่เลี้ยงมาตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย แต่ทางวิทยาศาสตร์เขาบอกว่า “พ่อแม่ไม่มีบุญไม่มีคุณ เป็นหน้าที่ๆ” นั่นก็เป็นทางวิทยาศาสตร์ ใจ ใจ มันเป็นหน้าที่ เหมือนคนเรา โยมมีหน้าที่ไหม โยมมีหน้าที่ต้องมาใส่บาตรพระหรือ

มันเป็นชาวพุทธไง เรามีน้ำใจของเราไง เราคิดถึงผลประโยชน์ของเราไง ถ้าพระเขาบอกว่า อ้าว! ก็หน้าที่ของโยมเขา เขาต้องมาใส่บาตร ใ้พระก็มีหน้าที่รับของเขา

ถ้าเป็นหน้าที่มันก็เป็นหน้าที่ มันเป็นวิทยาศาสตร์ไง แต่ถ้ามีน้ำใจต่อกันนะ เห็นบุญเห็นคุณ เห็นใหม่ คุณิ บุญเพนิวาสนุสติญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติไป ท่านเป็นพระเวสสันดรไป สร้างคุณงามความดีมาตลอด ท่านสร้างคุณงามความดีมาตั้งแต่เป็นพระเวสสันดร องค์ที่ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องสละลูกสละเมีย เพราะอะไร โลกนี้มันก็เรื่องกามราคะทั้งนั้นนะ ไม่มีเรื่องใดใหญ่กว่าเรื่องนี้หรอก ถ้าไม่มีเรื่องใดใหญ่กว่าเรื่องนี้ คุณิ จิตใจของท่าน ท่านต้องโดนอุกกระชากหัวใจออกไปจากร่างนี้ เป็นสุภาพบุรุษนะ ความเป็นสุภาพบุรุษท่านรับผิดชอบ แล้วเขามาขอไป แล้วเขาตีต่อหน้า มันเจ็บปวดขนาดไหน นี่ไง ท่านทำคุณงามความดีของท่านมาตลอดไง เป็นหน้าที่ใหม่

ทำคุณงามความดี คุณงามความดีนี้มันพันธุกรรมของจิต มันพันธุกรรมของจิตมันตัดแต่งของมัน มันสร้างคุณงามความดีของมัน ถ้ามีสิ่งใด เราเจ็บปวดมาขนาดนี้แล้ว ถ้ามีสิ่งใด มากไปกว่านี้ เราก็ไม่เจ็บปวดไปกว่านี้อีกแล้วแหละ นี่มันทำให้ฝึกหัดใจๆ ทั้งๆ ที่ท่านยังเป็นพระโพธิสัตว์นะ พระโพธิสัตว์ก็ต้องสร้างคุณงามความดีของท่านมา

นี่ก็เหมือนกัน เราทำบุญนี้เป็นหน้าที่หรือ เป็นหน้าที่เพราะเรามีศรัทธามีความเชื่อในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เสียสละท่านแล้วเสียสละที่ไหน เสียสละผู้ที่ทรงศีล ผู้ที่ทรงศีลเป็นเนื่อนาบุญของโลก ถ้าเนื่อนาบุญที่ดี เราได้หวานพีชหวานผลของเราไปแล้วมันจะเกิดอภิมันเป็นบุญกุศลของเราที่ดีงาม เรามีสติมีปัญญา เราคิดของเราไปเรื่อย

คนที่มีสติปัญญาจะ เขาบอกว่า คนเศรษฐีจะ เศรษฐีเขาจะไปทำบุญของเขา ชาวบ้านก็บอกว่า “ไอ้โฮ! เอ็งทำบุญทำไมต้องไปไกลขนาดนั้นวะ ที่นี้ก็ทำนะ”

เขาพูดอย่างนั้นๆ เขาบอกว่า “ของของเรามีน้อย เมล็ดพันธุ์ของเรามีน้อยไป เราจะหวานที่ไหน เราต้องหาพื้นดินที่ดีๆ เพื่อหวานผลของเรา” นี่เขามีความคิดของเขา

ใ้เราคนทุกข์คนจนเข็ญใจทำที่ไหนก็ได้ หวานมันเรื่อย จะบนลานหิน กูก็จะปลูกบนนี้ ที่ไหนที่กุสะดวกกุสบาย กุเอาตรงนี้ ไม่เกิดสักเม็ดหนึ่ง แล้วก็มาบ่นทำดีไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี

ทำดีต้องได้ดี เราหวานไปขนาดไหนก็ได้แค่นั้นนะ เราก็ได้แต่เมล็ดพันธุ์ของเราที่มันตากแดดแห้งไป มันก็เลยไม่เกิดงัย ก็ได้แค่นั้นงัย ใ้คนที่เขาทำมากกว่านั้นมันก็ดีไปมากกว่านั้น นี่เขาชวนชวายๆ

คำว่า “หน้าที่” ก็เรื่องหนึ่งนะ แต่ความจริงที่ลึกซึ้งลงไปในหัวใจก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ แล้วอีกเรื่องหนึ่ง เพราะมันผูกพันกันไป ผูกพันกันไป สายบุญสายกรรมไง สายบุญสายกรรม คุณสิ พระโพธิสัตว์ๆ พระสาวรีบุตร พระโมคคัลลานะท่านก็ปรารถนาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา คำว่า “ปรารถนา” มันต้องสร้างมามากกัน คุณสิ เวลาทำบุญกุศล เทวดามาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ทำบุญควรทำที่ไหน”

“ควรทำที่เธอพอใจ”

ถ้าเราพอใจที่ไหนควรทำที่นั่นเลย ธิบายๆ ทำ ถ้าไม่ทำแล้วเดี๋ยวกิเลสมันมาบอกว่าเปลี่ยนใจ

“เธอควรบุญที่ไหน”

“เธอควรทำบุญที่เธอพอใจ”

“แล้วถ้าจะเอาผลล่ะ”

“ถ้าผลต้องเริ่มแล้ว เริ่มตั้งแต่ทำกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้บุญมากที่สุด รองลงมาพระปัจเจกพุทธเจ้า พระอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา แล้วก็พระอรหันต์ พระอนาคามี พระสกิทาคามี ลงมาเรื่อยๆ”

“ถ้าไม่มีพระเลย ทำอย่างไรล่ะ”

“ให้ทำกับสงฆ์ สังฆะที่เป็นสาธารณะ”

เราก็เลยติดสังฆทานๆ กันอยู่นี้ไง ถ้าสังฆทานๆ ถ้าเราสังฆทาน ถ้าจิตใจมันสะอาดบริสุทธิ์ จิตใจที่มันเป็นธรรมนะ ปฏิภาณ ผู้ให้ให้ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ผู้รับรับด้วยความบริสุทธิ์

ไฉนผู้ให้นะ ไฉน! มันมาจากก้อนเมฆ เป็นพิกกรรมร้อยแปดพันเก้า มันก็เลยได้แค่พิกกรรมไง ได้แค่พิก ได้กระดาศไปใบหนึ่ง แล้วหัวใจล่ะ หัวใจก็ยังเร้าร้อนอยู่อย่างนั้นนะ

นี่ไง ถ้าวัดที่ผลกัน นี่พูดถึงว่าเทวดาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ถ้าวัดมรรควัดผลกัน

นี่ก็เหมือนกัน เราจะทำของเรา เราทำที่ไหนของเรา ถ้าเราทำ เราทำเพื่อประโยชน์กับเราไง ถ้าเราทำประโยชน์ เราจะหาที่หวานพีชของเรา หวานลงไป สายบุญสายกรรม สายบุญสาย

กรรมที่มันเกี่ยวเนื่องกันไป พอเกี่ยวเนื่องกันไป พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะทำมาขนาดนั้น ถ้าทำขนาดนั้น ทำมาแล้วเป็นสมบัติของเขาไป

ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมเป็นองค์แรก เป็นสงฆ์องค์แรกของโลก แล้วเวลาเผยแผ่ธรรมขึ้นไป สงฆ์มันมากขึ้น พอมีเป็นองค์กรขึ้นมา จะตั้งอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา

เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตั้งพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา สงฆ์เขาบอกว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลำเอียง ทำไมไม่ตั้งพระอัญญาโกณฑัญญะ พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นพี่ชายคนแรก พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก ทำไมไม่ตั้ง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ไม่ใช่ เราไม่ได้ลำเอียงอะไรเลย มันเป็นสมบัติของเขา เขาทำของเขา มา พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะท่านได้สร้างบุญกุศลของท่านมา ท่านได้ทำของท่านมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ลำเอียงใครทั้งสิ้น มันเป็นของของเขา เขาทำของเขา มา”

นี่ไง นี่ก็เหมือนกัน พระไม่เห็นในปัจจุบันไง แล้วถ้าตั้งก็ตั้งพี่ใหญ่ พี่ใหญ่ก็พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก ต้องตั้งพระอัญญาโกณฑัญญะ

แต่พระอัญญาโกณฑัญญะไม่ได้คิดอะไรเลย เวลาท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเผยแผ่ธรรมไปก็ไปได้เอาหลานมาบวช เป็นเอตทัคคะ พระปุณณมันตานีบุตร แล้วท่านก็เข้าป่าเข้าเขาไป อยู่ป่าอยู่เขา มาตลอด เวลาท่านจะนิพพาน ท่านมาลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยู่ป่าอยู่เขา ไม่มีใครอยู่กับท่านเลย ท่านอยู่กับสัตว์ เวลาท่านอยู่ในป่า เวลาข้อมผ้าก็ข้อมผ้า ด้วยสีหินงา หินแดงๆ ลูกรัง เอาผ้าชุบน้ำแล้วก็ชุบหินแดง ท่านใช้ผ้าอย่างนั้น ท่านอยู่ป่าอยู่เขาของท่าน

เวลาท่านจะนิพพาน ท่านมาลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป มาลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สามเณรน้อยไม่เคยเห็น “นั่นใคร นั่นใคร” ไม่มีใครรู้จักพระอัญญาโกณฑัญญะนะ เป็นสงฆ์องค์แรกของโลกนะ จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “นั่นนะพี่ชายใหญ่ของเธอ” เขามาลา มาลาจะไปนิพพานไป มาลาหมดอายุขัย นี่พระอัญญาโกณฑัญญะ นี่สงฆ์องค์แรกของโลก ใช้ผ้าข้อมสีหิน มันเป็นสัญลักษณ์ของพระป่าไป นี่พระป่ามีการกระทำอย่างนั้น มีผู้กระทำมา แล้วเราทำต่อๆ กันมา ทำต่อๆ กันมา นี่พูดถึงว่า ผู้ที่ทำมา

ฉะนั้น เวลาทำไปแล้วมันสายบุญสายกรรม ที่ว่าเป็นหน้าที่ๆ หน้าที่เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางอุบายไว้ไง เวลาฝากศาสนาไว้ ฝากศาสนาไว้กับบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ถ้าเราเป็นชาวพุทธ เราเป็นเจ้าของศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทานไว้ให้ นั่นเป็นพินัยกรรม แต่ถ้าเวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะเอาจริง เอาจริงของเราขึ้นมา เห็นไหม

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เราจะต้องถากต้องถาง ต้องแปรต้องไถเข้าไปในหัวใจของเรา หัวใจดวงนี้มันจะเป็นพุทธะ หัวใจดวงนี้ หัวใจของเราที่แหละ เวลาทำขึ้นมา หัวใจของเราที่แหละ อตตตา หิ อตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนพึ่งแล้ว ตนพึ่งธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว พึ่งธรรม แล้วเราดัดแปลงเราแก้ไข เราทำหัวใจของเราให้เข้าถึง

นี่พูดถึงว่า ปีใหม่เขาสวดมนต์ข้ามปีกัน สงกรานต์เขาไม่สวดมนต์ข้ามปีหรือ แล้วพระปาสวดมนต์ข้ามปีไหม

พระปาทำวัตรสวดมนต์ของเขาอยู่ในส่วนตัวของเขา พระปาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริงในหัวใจอันนี้ไง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่านะ “ปฏิบัติบูชาเราเถิด อย่าบูชาเราด้วยอามิสเลย ปฏิบัติบูชาเราเถิด”

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเน้นย้ำ เน้นย้ำในการหายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ เวลาเราเน้นย้ำกันๆ เราก็เน้นย้ำกันแต่ปัจจัยเครื่องอาศัยไฉ่ เวลาทำบุญๆ สิ่งที่ทำบุญๆ ทำโดยที่เจตนาบริสุทธิ์มันก็เป็นบุญกุศลของเรา เวลาทำบุญๆ ขึ้นมา ทำบุญขึ้นมาด้วยใจที่มันเศร้าหมอง แต่ถ้าเราหายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ ใจเราเศร้าหมอง มันจะเป็นสมาธิไปไม่ได้เลย

ใจของเราต้องเป็นธรรมๆ ขึ้นมา หายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ เราถากเราถาง หัวใจของเราใจ หัวใจของเราที่มันเศร้าหมอง ที่มันมีความบีบคั้นนะ หายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ มันจะไปฟอกหัวใจ ถ้าฟอกหัวใจก็หัวใจที่มันสูบฉีดเลือดนี้ แต่ถ้ามันมีความรู้สึกที่เป็นจิต จิตความรู้สึกอันนั้นนะ มันจะไปฟอกความรู้สึกนะ ถ้าฟอกความรู้สึก หัวใจของเราที่มันเศร้าหมอง เห็นไหม ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต จิตใจนี้ให้มันขึ้นบานขึ้นมาไง แล้วขึ้นบานขึ้นมา นี่ไง พระกรรมฐานเขาทำกันที่นี้

สวดมนต์ข้ามปีๆ เขาสวดในหัวใจนี้ สวดมนต์ พุทโธๆ ในหัวใจนี้ แล้วสวดมนต์ สวดมนต์ทั้งปี สวดมนต์ทุกวินาที สวดมนต์ คุณสิ เขาทำของเขาตลอดเวลา เพราะเขามีสติปัญญาของเขา ถ้ามีสติปัญญา เห็นไหม

คูสิ โยมทำหน้าที่สิ่งใด โยมก็ต้องการผลตอบแทนอันนั้น เวลาพระมาปฏิบัติ พระมาปฏิบัติ โยมเอามาทิ้ง แหกกันไปโบสถ์ ๓ รอบเสร็จ บวชเสร็จแล้วกลับบ้านหมดเลย ทิ้งพระไว้วัด ใจ ใจไว้วัดพอพระบวชแล้วก็เหงาแล้ว เวลาบวชก็สนุกนะ คูสิ! เพื่อนฝูงเยอะเยอะเลย เวลามันกลับหมดแล้วเหลือคนเดียว นี่หงอยเหงา

พระทำอะไร พระทำอะไร หน้าทีของพระ พระก็ต้องมีอัตตสมบัติ พระก็ต้องมีคุณธรรม ในหัวใจ ถ้ามีคุณธรรมในหัวใจ เข้าสู่โคนไม้ เข้าสู่เรือนว่าง รักษาหัวใจของตน พยายามถากถางหัวใจของตนด้วยสติ ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญาของตน ถ้าตนเป็นประโยชน์ขึ้นมา หน้าทีของพระมันอยู่ที่นี้ หน้าทีของพระนะ

ไถ่หนี้มันเป็นกิจกรรม มันเป็นวัฒนธรรม ถ้าวัฒนธรรม เราก็ตามวัฒนธรรมนั้น แต่ถ้าเราจะเอาความจริงของเรา ความจริงมันอยู่ที่นี้ ถ้าความจริงมันอยู่ที่นี้ วัฒนธรรมเราก็เข้าใจได้ วันนีวันเข้มแข็งของครอบครัว เรากลับบ้านกลับเรือนของเรา กตัญญูกตเวทียของเรา ขอพรผู้ใหญ่ ขอพรผู้ใหญ่ เพราะผู้ใหญ่ให้ศีลให้พร

คนที่เขาถือของขลังนะ เขาเอาชายผ้าถุงของแม่ เอามาเลี่ยมแขวนคอ ไม่ต้องไปซื้อองค์ละ ๑๐ ล้าน ๒๐ ล้านหрок ของของแม่ ของของพ่อ เลี่ยมแล้วแขวนคอไว้ พ่อแม่นี้ให้ชีวิตมา พ่อแม่ให้ชีวิตนี้มา พ่อแม่จะดีจะเลวนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่พ่อแม่ให้ชีวิตนี้มา พ่อแม่ให้ศีลให้พรกับเรานะ พ่อแม่ให้ศีลให้พรกับเรา สิ่งนั้นนะมันเป็นมงคลชีวิต มงคลชีวิต นี่ผลของครอบครัว แล้วทำเสร็จแล้วครอบครัวก็ไปวัดไปวา ไปวัดไปวา เขาเอากระดูกพ่อกระดูกแม่ วันสงกรานต์ไปเอากระดูกในโกฏิโน้นไปทำบุญกุศล ไปบั้งสุกุล ไปทำความสะอาด นี่ระลึกถึงฯ มันเป็นสายใย สายบุญสายกรรม สายบุญสายกรรมที่เราเกิดร่วมกันมา ถ้าเราเกิดร่วมกันมา เรามาทำบุญกันที่นี้ใจ

ฉะนั้น ถ้าเขาสวดมนต์ข้ามปีก็เรื่องหนึ่ง แต่ของเรานะ เราหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธตลอดชีวิต ตลอดชีวิตของเราจนกว่าใจเราจะผ่องใส จนกว่าใจเราจะมีคุณค่า แล้วถ้าใจมีคุณค่า ชีวิตนี้มีค่า มีค่าที่นี้ มีค่าที่หัวใจ สุขทุกข์มันอยู่ที่ใจ

ที่นี้สุขทุกข์มันอยู่ที่ใจ เรามีร่างกายใหม่ เรามีสังขมใหม่ สังขมก็ต้องเสมอภาคกัน ความเสมอภาคด้วยสติด้วยปัญญาของเรา เราไม่เป็นเหยื่อใคร เราทำกับเขา คนที่คุมเกมไป คนที่รู้กับเกมชีวิตไป คนที่เข้าใจเกมชีวิตนะ ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เราดูแลชีวิตของเราด้วยความราบเรียบ ด้วยความสงบระงับ ด้วยความพอใจของเรา นี่เราเป็นคุมดูแลชีวิตของเรา เราไม่ใช่ทำให้คนอื่นคอยขึ้นมาแล้วเราต้องกระเสือกกระสนไปกับเขา ทุกข์ทั้งนั้นนะ ทุกข์ทั้งนั้นนะ

เห็นไหม สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้าเราคุมเกมชีวิตของเราได้ เรามีสติปัญญาได้ มันของปกติ มันของธรรมดา ของปกติธรรมดาแล้วเราจะสร้างบุญกุศลของเรา ทำคุณงามความดีของเรา

สงกรานต์ วันขึ้นปีใหม่ วันเริ่มต้นชีวิตใหม่ วันเริ่มต้นความคิดใหม่ วันเริ่มต้นให้หัวใจนี้มีคุณค่า มันจะทุกข์มันจะยาก ปากกัดตีนถีบนะ พระนะ บางวัน ไอ้โฮ! รำรวยมาก บางวัน บิณฑบาตได้ข้าวเปล่าๆ บางวันไม่ได้อะไรเลย แล้วไปเรียกร้องกับใครละ

โยมเวลาทำหน้าที่การงาน ถ้าขาดตกบกพร่องมันก็มีขาดตกบกพร่องบ้างใช่ไหม ชุดงค์ไปบางที่บิณฑบาตไม่ได้อะไรเลยนะ ไปผิดเวลาเขา ไม่ได้อะไรหรอก แต่ไม่ได้อะไรเลย จะอดมือกินมือเรื่องธรรมดา สบายๆ สบายๆ นะ เราไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง นี้พระก็ต้องเป็นแบบนั้น

เราอยู่ในโลกเดียวกันนะ โลกนี้เป็นโลกใบเดียวกัน จะเป็นพระ จะเป็นฆราวาส เราอยู่ในโลกใบเดียวกัน แต่เราทำหัวใจเราให้สูงให้ต่ำแตกต่างกัน หัวใจของเราพัฒนาขึ้นมา แล้วใครวัดนะ เห็นหน้าไม่รู้ใจ เห็นหน้ามองหน้ากัน แต่ไม่รู้ใจใครสูง ใจใครต่ำ รู้ต่อเมื่อเขาแสดงน้ำใจต่อเรานะ เขาหลีกเลี่ยงให้ เขาให้ความสะดวกเรา นั่นนะบุญกุศลของเขาทั้งนั้น นี่คือน้ำใจของเขาทั้งนั้น ที่เขาทำเพราะเขาต้องมีใจสูงกว่าเรา เขาถึงทำอย่างนี้ได้

ไอ้เราใจต่ำต้อย กีดกันเขาไปหมด ขวางเขาไปหมด ภูเจ้าพ่อ ภูเจ้าแม่ แต่คนเขามีน้ำใจ เขาหลีกเลี่ยงเร้นกัน เขามีน้ำใจต่อกัน เห็นไหม เราจะรู้ได้จิตใจใครสูง จิตใจใครต่ำ อยู่ตรงนั้นนะ อยู่ที่พฤติกรรม อยู่ที่พฤติกรรมที่เขาแสดงออก เพราะเขาแสดงออกมาจากใจของเขา

ฉะนั้น เราอยู่ในโลกใบเดียวกันนะ อากาศเหมือนกัน แต่หัวใจเรา เราพัฒนาหัวใจแล้ว ยิ้มแย้มแจ่มใสต่อกัน เราจะมีมงคลชีวิต คือมันไม่หงุดหงิดใจ เพราะเรามีสติปัญญารักษาใจของเราไง เราจะไม่หงุดหงิด เราจะไม่ทุกข์ไม่ยาก แต่เราอยู่กับทุกข์เรานี้แหละ แต่เราจะไม่ทุกข์ไม่ยากเพราะเรามีปัญญาไง จิตใจเขาสูง จิตใจเขาต่ำ อยู่ที่พฤติกรรมเขาแสดงออกมา

นั่นก็เหมือนกัน จิตใจของเรา เราก็ดูแลรักษาหัวใจของเรา เราเป็นชาวพุทธ เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา ประเพณีวัฒนธรรมส่วนใหญ่แล้วก็ออกมาจากพระไตรปิฎกทั้งนั้นนะ ออกมาจากพระพุทธศาสนา แต่เขาจะไปหยาบมุมใด ดุสี วัฒนธรรมของชาวพุทธเรา ไปหยาบมุมใดสิ่งใดในพระไตรปิฎก แล้วก็มาประเพณีปฏิบัติต่อเนื่องกันมาจนมาเป็นวัฒนธรรม เป็นประเพณีท้องถิ่น

ที่นี้เราไปไหน ถ้าเราเข้าใจแล้ว เราเกิดเป็นชาวพุทธ เรามาพบพระพุทธศาสนา แล้วเราจะเอาความจริงแท้ๆ ของเราไง เอาความสงบระงับในหัวใจของเรา เอามงคลชีวิตในหัวใจของเรา เอาสิ่งที่เป็นประเสริฐในชีวิตของเรา มันจะเป็นประเสริฐในชีวิตต้องมีคุณธรรมในใจ คุณธรรมนะ

หลวงตาท่านพูดประจำ ท่านเป็นผู้ที่อยู่นอกบัญญัติ นอกการควบคุมของวิญญูะ ถ้ามีคุณธรรมเป็นแบบนั้นนะ ท่านอยู่นอกการควบคุมของวิญญูะ นอกการควบคุมของพญามาร ท่าน

บอกว่าท่านเป็นบุคคลนอกบัญชี เป็นคนว่างงาน ไม่มีเวรไม่มีกรรม ไม่มีสิ่งใดในหัวใจดวงนั้น
เลย นี่คือนิยามของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วจะได้ผล
ตามนั้น เอวัง